

ЩАСТЯМ ЗАКВІТЧАНА ДОЛЯ

Вперше Ліді Федорівні Тарасюк пощастило побувати на Гоцанському маслозаводі, коли вона ще навчалася в школі. Батько Ліді працював у той час водієм на підприємстві, тож вирішив одного разу взяти донечку з собою, щоб ближче познайомити її з виробництвом. Напевно, тоді він і гадки не мав, що саме ця подія стане для дівчини визначальною у виборі майбутньої професії.

Але це буде потім, після закінчення десятирічки. А зараз наша уява лине в тиху гавань дитинства, з яким у Ліді пов'язані найпрекрасніші спогади. Народилася вона у райському куточку Горбакова, серед мальовничої краси-природи. Зелені оксамитові луки майже вприціт підходили до батьківської хати. Вабали допитливу дівчинку тихі плеса Горині. Влітку, коли надворі стояла нестерпна спека і синьою небо солодно марило у високості, вона залюбки бігала з гомінливою діворою до річки і досхочу купалася у її прохолодних і лагідних водах. Веселий сміх і гамір невгамовної малечі до пізнього вечора не стихав на березі Горині.

— То були найщасливіші хвилини мого життя. — широко зізнається Ліда Федорівна. — Про таку іділію можна зараз тільки помріяти...

Росла Ліда, як і більшість її ровесників, весе-

лою і життєрадісною. Особливо подобалася їй гра в продавців, за якою часто проводила дозвілля разом зі своїми друзями. Подумки уявляла себе за прилавком магазину, але то були всього-на-всього наївні дитячі мрії.

В школі Ліда вчилася дуже добре. Особливо любила хімію і математику. З успіхом виступала на районних олімпіадах. Коли отримала атестат зрілості, вагалася недовго. Місцем подальшого навчання обрала Вологодський технікум харчової промисловості. Край далекий і незнаний справив на майбутню студентку враження похмуро, і непривітно. Але поступово звикла до нових умов, чужих людей, з головою поринула у науку. Виробничу практику проходила на уже згаданому нами підприємстві. Працювати довелось і в маслоцеху, і в сирцеху, і в лабораторії заводу. Тут і набула певного професійного досвіду.

Після закінчення технікуму її з радістю прийняв у свою сім'ю колектив маслозаводу. Як молодий спеціаліст Ліда Федорівна спершу виконувала обов'язки інженера-технолога по якості продукції, а згодом очолила колектив лабораторії, маючи уже досить чітке уявлення про специфіку роботи цієї служби.

Нині Ліда Тарасюк — начальник виробництва, відповідає за технологію

і якість продукції. Погодьтеся, що це не так уже й мало. А ще ж є повсякденні поточні проблеми, які вимагають негайного вирішення. Багато часу забирають різноманітні звіти, нерідко ради них доводиться жертвувати своїм дозвіллям, невдкладними домашніми справами. Безперервний виробничий процес не дає жодної можливості для розслаблення, потребує максимальної зібраності і самовіддачі.

Якщо ж говорити мовою цифр, то в літній період завод переробляє в середньому за добу близько 140 тонн молока, випускає 8 тонн масла, 2 тонни сиру, близько чотирьох тонн продукції з незбираного молока. На жаль, останнім часом різко знизилася якість молока, яке поступає на переробку. Тільки чіткі і ретельні аналізи, зроблені в оперативному порядку, дозволяють визначити, як раціональніше використати наявні сировинні ресурси.

Аналізуючи складний спектр виробничої діяльності підприємства, слід зазначити, що розвиток колективу йде по висхідній. За останні декілька років лице заводу докорінно змінилося. В колектив влилося багато досвідчених і здібних спеціалістів. З кадрами проблем як таких немає. Радують виробничі показники і відношення людей до праці.

Кожен дорожить своїм робочим місцем, трудиться на совість. Однак про спокійне життя не може бути й мови. Серед проблем, які найбільше турбують Ліду Тарасюк, — будівництво очисних споруд, які конче потрібні підприємству, розвиток і оновлення матеріально-технічної бази, розширення виробничих площ, урізноманітнення асортименту продукції і т. п.

В її компетенції як ведучого спеціаліста широке коло виробничих питань. Для особистого життя залишається все менше і менше часу. А вдома маму з нетерпінням чекають синочки Сашко і Сергійко. Старший, наслідуючи приклад батька, мріє стати шофером, а Сергійка більше вабить виробництво, на якому працює мама.

— Не знаю, як складеться їхня доля, — на мить замислюється Ліда Федорівна, — але хочу, щоб діти вирости хорошими людьми, шанували своїх батьків.

Сім'я і виробництво... Тут проходить все наше життя. Тут наші радощі і болі, тривоги і переживання. Якщо в сім'ї і на роботі все гаразд, в людини і настрої піднесений, і дихати хочеться на повні груди. Ліда Тарасюк небезпідставно вважає таку гармонію найвищою вершиною людського щастя. В особі цієї симпатичної жінки вдало поєднуються риси скромності і

надзвичайної чарівності. На її устах завжди цвіте привітна усмішка, стримана й доброзичлива. Вміє Ліда Федорівна спілкуватися з людьми, стримувати свої емоції, чим викликає почуття довіри до себе, шанобливого ставлення і захоплення.

Не можу не поцікавитися у своєї співбесідниці, що їй найбільше імпонує в людях?

— Людська простота і щирість, — чую чітку лаконічну відповідь. — Не терпію несправедливості у будь-якому прояві.

Гарна і працююча сім'я Тарасюків з великим задоволенням провідує заповітні місця дитинства, любить відпочивати на березі Горині, згадувати заквітчані щастям весня своєї юності. Гарна і працююча сім'я Тарасюків. І доля у неї щаслива. Тож нехай ніколи світла радість не полишає її привітну оселю.

Микола ВЛАДИЧУК,
робітник Гоцанського колективного підприємства «Промінь».
Фото Т. ВЛАДИЧУКА.